

ΦΛΟΞ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ.

«Ἐλεγε μίαν ἡμέραν μὲ μεγάλην ἀπορίαν
 εἰς τὴν μητέρα του τὴν Φλόνα ὁ Καπνὸς μ ο υ ρ τ ζ ο υ ρ ω μ έ ρ ο ς
 διατὶ καὶ ἐγὼ μητέρα, δὲρ μοῦ λέγεις τὴν αἰτίαν,
 διατὶ καὶ ἐγὼ δὲρ λάμπω, ἐνῶ εἶμαι γεννημένος
 ἀπὸ σὲ τὴν φλόγα ἥτις παρτοῦ τόσην λάμψιν χύνεις;
 καὶ τὸν σκοτεινὸν νότον σου διατὶ δὲρ τὸν λαμπρύνεις;»

«Ἐμειδίασεν ἐκείνη καὶ τοῦ εἶπε· — ὦ παιδί μου,
 ἡ ἐρώτησίς σου αὕτη δὲρ μὲ ἐκπλήττει παντελῶς·
 διατὶ δὲρ σὲ λαμπρύνει ἡ λαμπρότης ἡ δική μου·
 τὴν αἰτίαν τοῦτου ὅλοι τὴν ἡξεύρουσι καλῶς.»

«Ἀκουσον λοιπὸν, Καπνέ μου, τί φρονοῦσι περὶ τοῦτου,
 —καὶ εἰς τοῦτο πᾶς μεγάλος καλὸν εἶναι τὰ πειοθῇ.—
 ἕκαστος διὰ τὰ λάμπη εἶς χρεὶ ἀφ' ἑαυτοῦ του
 καὶ ἀποκίσησιν αὐτὴν τὴν λάμψιν... ὅχι τὰ τὴν δαρευθῇ...
 διὰ τοῦτο καὶ τὰ τέκνα διὰ τὰ ἀναδειχθῶσι...
 δὲρ ἀρκεῖ ἀπὸ μεγάλους καὶ εὐγενεῖς τὰ γεννηθῶσι...

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, ὀκθυματίως, φρονοῦμεν
 παριστᾶ τὴν ὑπὸ τῶν ἐποψῶν τῶν ἡθικῶν
 προσόντων σχέσιν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς
 γονεῖς· οὐχ ἥτιον ἐξαισία εἶναι, ἢ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ἀντικειμένου εἰκὼν τοῦ Hugo ἀπο-
 φαινόμενου, ὅτι «τὸ ἐναδρύνεσθαι ἐπὶ

τῇ εὐγενείᾳ τῶν προγόνων, ὁμοιάζει τὴν
 ζητεῖν ἐν τῇ βίᾳ καρπούς, οὗς ἔπρεπε νὰ
 ζητῶμεν ἐν τοῖς κλάδοις· οὗτοι εὐτυχεῖς οἱ τὴν
 εἰκόνας ταύτας ἀναλογιζόμενοι, καὶ ὡφελι-
 λούμενοι ἀπὸ τῶν διδαγμάτων αὐτῶν.

Δ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ.

ΕΡΩΣ

καὶ

ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ.

Ἐσπέρην τινὰ τῆς ἀποκρέω τοῦ 185***
 ἐνῶ ὁ κάμης Οὐδέριος μετὰ μεγάλης
 προσοχῆς ἠκραζέτο ἐν τῷ βασιλικῷ θε-
 ᾶτρῳ τοῦ Τουρίνου τὸ ἐμμελές καὶ ἐκ-
 λεκτὸν ᾄσμα τῆς ἀλθιονίδος Ἀλβερίνη,
 συνοδυσόμενον ὑπὸ τοῦ ἡγήεντος καὶ ἱ-
 σχυροῦ τοῦ Φρασκίνη, ἐν τῷ μελοδρά-
 ματι Στυφέλιος τοῦ μελοποιοῦ Βέρδην,
 ἀντελήφθη ὅτι κύριός τις ἐλθὼν πλη-
 σίον του προσεπάθει νὰ τὸν ἴδῃ κα-
 τὰ πρόσωπον. Στραφεὶς ὀλίγον, μεγάλως
 ἐξέπλάγχθη ἰδὼν ἕνα φίλον του, ἀφ' οὗ

πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπεχωρίσθη. Τὴν δε-
 ξιάν του αὐθορμήτως ἔτεινε πρὸς τὸ
 τοῦ φίλου, ἣν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐθελού-
 ῳ Πλὴν ἡ στιγμή ἐκείνη δὲν ἦτο κατὰ
 ληλος πρὸς ἔκφρασιν τῶν ἐν τῇ κα-
 ρδίᾳ τῶν διεγερθέντων αἰσθημάτων, ὅπως
 μὴ ταράξωσι τοὺς μετὰ προσοχῆς ἀκρο-
 αμένους τοῦ μελοδράματος.

Καταπετχσθεῖς τῆς αὐλαίης, ἤρξαντο
 λίαν ζωηρὰ ἡ μεταξὺ τῶν δύο φίλων
 συνδιάλεξις, καὶ ταχέως διεδέχοντο ἀ-
 λήθας αἱ περὶ τῆς υγιείας καὶ εὐημερίας
 ἐκάστου ἐρωτήσεις. Ἀφοῦ συνδιέλεχθησαν
 περὶ δικτῶρων οἰκείων τε καὶ οἰκογενε-
 ακῶν ἀντικειμένων, ἄτινα ἀναμνησθήσονται
 καὶ αὐτοῖς τὴν νεανικήν των ἡλικίαν
 προσφιλεῖ ἀπέδωκινον τῇ καρδίᾳ των,
 καὶ Φιρότης (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ νεῦλος)

δεικνύων τῷ φίλῳ του ἰσογαίον τι θεωρεῖτον, εἶπεν αὐτῷ·

—Βλέπεις τὴν νέαν ἐκείνην κυρίαν;

—Ναί.

—Μήπως τὴν γνωρίζεις;

—Βεβαίως.

—Παρατήρησας πῶς εἶναι ὠχρὰ καὶ περίλυπος; Δὲν σοὶ φαίνεται πάσχουσα;

—Καὶ πάσχει πολὺ, ἀγκυπητέ μοι· μάστιγι δὲ πάσχει τὴν καρδίαν.

—Πῶς ὀνομάζεται;

—Μαρκεσία Τ. ***

—Τί τὰ θέλεις, φίλε μου. Μόλις εἰς-
ήλθον εἰς τὴν πλατεῖαν μεγίστην μοι προῦ-
ξήνησεν ἐντύπωσιν τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο πρό-
σωπον, καὶ ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδυνήθηεν ν' ἀ-
ποσπάσω τὰ βλέμματά μου· ἔχει τὴν
ἀκινήσιον τοῦ μαρμαρίου. Ὅθ' ἐξελάμβαν-
ε τις αὐτὴν ἀντὶ καθημένου ἀγάλματος.
Οὐχ ἦτσον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας
πραξέως οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ὑγράθησαν,
καὶ δάκρυ κυλισθὲν μέχρι μέσης περειαῖς
ἀσραπηθὸν διὰ τοῦ ῥινομάκτρου ἀπεμά-
χθη. Ἀνκμφιδόλω; ὑπὸ τὴν ὠχρότητα
ἐκείνην κρύπτεται πάθημά τι.

—Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου· ἡ ὠχρό-
της ἐκείνη καὶ ἐκεῖνο τὸ δάκρυ κρύπτει
μία ἱστορίαν, καὶ ἱστορίαν μοιραίαν.
Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη παρακολουθῶ τὴν κυρίαν
ἐκείνην ἣν ἐγνώρισα ἄλλοτε ἐκ τοῦ πλη-
σίον, οὐχὶ περίλυπον καὶ ὠχρὰν, ὥς εἶναι
τώρα, ἀλλὰ νεκράν, ἀφρόντιδα καὶ χρι-
σσαν ὥς δύνηται νὰ ᾔῃαι μία κόρη. Εἰς
ἐκάστην αὐτῆς λέξιν ἐμειδίκα καὶ χαρωπῶς
ὑπετονόρουζεν ἀσμάτιόν τι, ὥς τὸ πτηνὸν
τοῦ ἀγροῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡοῦς.

—Οἱ λόγοι σου διεγείρουσιν ἐν ἐμοὶ
οὐ μόνον τὴν περιέργειαν ἀλλὰ καὶ τὸ
ζωηρότερον ἐνδιαφέρον τοῦ νὰ μάθω τὸ
παρελθὸν τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

—Ἄς ἐξέλθωμεν λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ καὶ
ἄς ὑπάγωμεν νὰ καθήσωμεν εἰς τὸν διά-
δρομον, ἐκεῖ δὲ θὰ εὐχαριστήσω· κατὰ
τὸ ἐνόν μοι τὴν περιέργειάν σου.

Ὅτι μέλλω νὰ σοὶ διηγηθῶ, ἐξηκο-
λοῦθησεν ἡ κόμης Οὐβέρτος, μόλις ἐκά-
θησε μετὰ τοῦ κυρίου Φιορέλλα ἐπὶ τινος

τῶν περικειμένων σκιμπόδων, θ' ἀποτε-
λέσῃ ἀφήγησιν συνεχῆ· θὰ σοὶ ἐκθέσω
τὰ γεγονότα ὡς ἀντελήθηται αὐτὰ, ἀνευ
τάξεως, ἀσυνάρτητα, καὶ κατὰ διαφό-
ρους ἐποχάς. Ὅθ' σοὶ εἶπω ὅτι εἶδον
καὶ ὅσα μοὶ ἀρνηγήθησαν πᾶν ὅτι εἶδον
ἀναφέρεται εἰς δύο ἐπισκέψεις μου πρὸς
τὸν στρατηγὸν μαρκήσιον Π... εἰς ἀφε-
στώσας ἐποχάς. Ὅτε ἦτο ἀπλοῦς ταγ-
ματάρχης, παρουσιάσθη αὐτῷ ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ διαβὰς ἐκεῖθεν ὅτε ἐταξίδευον
πρὸς διασκεδάσιν. Ὁ ταγματάρχης διε-
τέλει ἐκεῖσε φρουρῶν, καὶ διήλθον πρὶ
αὐτῷ ἐσπέρως τινὰς μετὰ τινων ἀξιω-
ματικῶν τοῦ τάγματός του.

Μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου διερχό-
μενος τῆς Γενούης, ἔμαθον ὅτι ὁ ταγμα-
τάρχης μετετέθη ἐκεῖ μετὰ τῆς φρουρᾶς.
Ἐκρίνα καθήκόν μου νὰ τὸν ἐπισκερθῶ.

Ἦτο τότε πεντηκοντούτης, ζωηρὰ εἶ-
χε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του,
σκυθρωπὴν τὴν ὄψιν, ἀγρίαν τὴν φω-
νὴν καὶ ὀξὺ τὸ βλέμμα. Δίαν αὐστη-
ρὸς ἐν τῷ τάγματί του πρὸς τοὺς ὑπο-
δεστέρους, ἄκαμπτος εἰς τὰς κρίσεις του,
θὰ ἦτο ἀντικείμενον ἀποστροφῆς, ἂν δὲν
ἦν ὁ ὑψίστην ἀνδρίαν μετ' αὐστηρᾶς τι-
μιότητος καὶ εὐλικρινείας· ἦτο ἐν συν-
τόμῳ ἀληθὲς ἀρχαῖος στρατιώτης.

Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ ταγματάρχης ἐνυμ-
φεύθη. Ἰπέθεσα δὲ ὅτι καὶ οὗτος, ὡς
τόσοι ἄλλοι, θὰ συνῆψε γάμον ἐκ συμ-
φωνίας, συμπεραίνων δὲ ἐκ τε τῆς ἡλι-
κίας καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του, τῇ ἀλη-
θείᾳ οὐχὶ πολὺ ἐλευστικοῦ, ἐφανταζόμεν
τὴν σύζυγον πᾶν ἄλλο ἢ νέαν· τὴν ἐ-
βλεπον σκυθρωπὴν, σιωπηλὴν καὶ ἐξ ἀ-
νάγκης ὑπείκουσαν εἰς τὰς θελήσεις του.

Παρουσιάσθη αὐτῷ· μὲ ὑπεδέχθη δὲ
ἐν τινὶ ἰσογαίῳ δωματίῳ, αἱ θύραι τοῦ
ὀποίου, καὶ ὡς παράθυρα χρησιμεύουσαι,
ἐβλεπον εἰς τερπνότατον περιβόλιον βρι-
θον εὐόσμων ἀνθέων, ἡ εὐωδία τῶν ὀ-
πώων ἐφθανε μέχρις ἡμῶν.

Συνδιελεγόμεθα ἤδη περὶ διαφόρων ἀν-
τικειμένων ἀφορώντων εἰς τὴν στρατιωτι-
κὴν ὑπηρεσίαν, τὴν πεισθορίαν, τὴν στρα-
τηγίαν καὶ πρακτικὰς ἀλλὰ, συνδιάλεξις

ἥ τις πράγματι ὀχληρὰ μοι ἀπέβαινεν, ἔταν αἶφνης διεκόπημεν ὑπὸ φωνῆς ἐξερχομένης τοῦ παρακειμένου δωματίου, φωνῆς γυναικείας ἀργυροῦ καὶ ἑμμελοῦς ἐπαναλαμβανούσης τὴν ἐπωδὴν ἑσματοῦς τινος.

—Σιώπη, Ἀδελαίς, εἶπεν ὁ Ταγματάρχης ἀνοίξας ὀλίγον τὴν θύραν τοῦ δωματίου· ἔχω ἐπίσκεψιν, μὴ κάμνη; θύρου.

—Τίς εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησα, ἀμεριμνῶν διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῆς ἐρωτήσεως, μόλις συνήλθον ἐκ τοῦ θάμβους τοῦ ἐμποιηθέντος μοι ὑπὸ τοῦ ζωηροῦ ἐκείνου ἄσματος πρὸ ἀνδρὶ τοσοῦτον αὐστηρῷ.

—Ἡ σύζυγός μου μετὰ τῆς ἀδελφῆς, τῆς ἐργάζονται εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης.

Ἐσκέφθην ὅτι ἡ σύζυγός του θὰ εἶχε νεκρὰν ἀδελφὴν μήπω νυμφευθεῖσαν, καὶ ὅτι αὕτη ἦδεν.

Ἐξηκολουθήσαμεν συνδιαλεγόμενοι, καὶ ὁ ταγματάρχης μοι ὠμίλει περὶ τῶν κτημάτων του, χωρὶς νὰ ἐλκύη ἐπὶ πολὺ τὴν προσοχὴν μου. Ποτὲ δὲν εἶδον φυσιογνωμίαν τοσοῦτω ψυχρὰν πνέουσιν αὐστηρότητι. Αἶφνης εἶδον, ὀλίγῳ μακρὰν εἰς τὰς διόδους τοῦ περιβόλου, διερχομένας δύο γυναῖκες, αἵτινες πότε πάντη ἐξηγνίζοντο ἐν μέσῳ τῶν ἀφθόνων φυτῶν, πότε ἐν μέρει ἀνεφάνοντο. Ἀναμφιβόλως ἦσαν ἡ σύζυγός τοῦ ταγματάρχου καὶ ἡ ἀδελφή της διαβῆσαι ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου εἰς τὸ περιβόλιον. Ἡ μία τούτων ἐφάνετο τρικλοντέτις· ἦτο μελαγχροινὴ, ὑψηλὴ, ὑπόχωρος, καὶ ἐνέφαινε φυσικὴν πάθησιν. Εἰς τὸν βραχίονα ταύτης ἐστηρίζετο νεανίς, ἡ χρίεσσα τῆς ὁποίας εἰκὼν οὐδέποτε θὰ ἐξελειφθῇ ἐκ τῆς διανοίας μου. Ἦτο δεκαεννεαετής, λεπτοφυὴς, ἀσπρὰ, χρίεσσα καὶ λευκὴ ὡς ὁ ἀλάβαστρος· ἡ κόμη της χρυσοῦς καὶ ἐρωτικῶς ἐθώπευε τὸν κύκνειον λαίμῳ της.

Μετὰ θαυμασμοῦ ἔλεινα ἐπὶ πολὺ θεωρῶν αὐτὴν, ἐνῷ ὁ ταγματάρχης ἐξηκολοῦθει ὁμιλῶν περὶ πικρατῆξεων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, εἰς ἃ οὐδόλως προσεῖχον. Ἐπὶ τέλους ἐσιώπησε, καὶ ἐννο-

ήσας τοῦ διηυθύνοντος τὰ βλέμματά μου· —Πρέπει, εἶπε, νὰ σὰς παρουσιάσω πρὸς τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν ἔκραξεν· Ἀδελαίς!... Ἀδελαίς!... Εὐθὺς δὲ προσέδραμεν ἡ χρίεσσα ἐκείνη νεανίς ἣν ἐθαύμασα, κρατοῦσα δέσμεν ποικιλοχρῶν ἁνθέων. Ἦτο ἡ σύζυγός τοῦ ταγματάρχου.

Ὅταν μὲ εἶδεν, ἐστάθη, ἠρυθρίασεν, ἀφῆκε νὰ πέσωσι τὰ ἄνθη ἅπερ ἔκρατει καὶ προσπαθῆναι νὰ λάβῃ σοφρωτέρων θέσιν, ἥτις κατέστησεν αὐτὴν ἔτι ὠραιότεραν.

Προσκληθεὶς εἰς γεῦμα παρὰ τοῦ ταγματάρχου, ἠδυνήθην νὰ ἐκτιμήσω τὴν βραχελικὴν καλλονὴν τῆς μαρκεσίας· ἥτις μετὰ ἰδιαζούσης χάριτος μὰς περιποιήθη εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῶν βλεμμάτων της ἐσχημάτισα ἰδέαν περὶ τῆς εὐτυχίας της, διότι ἀγνοοῦσα εἰσέτι τὰς τοῦ βίου πικρίας, δὲν εἶχεν ἐνώπιόν της ἡ ἀδικλείπτον ὀλβιότητα. Τί θὰ ἐφοβέιτο ἔχουσα καρδίαν τόσῳ ἀγνῇ καὶ ἁδολῷ; Ἀσματα καὶ γέλωτες ἦτο καὶ ὤφειλε νὰ ἦναι ὁ βίος αὐτῆς.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ ταγματάρχης ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον ἐριππος.

Τὸν ἵππον ἔφερεν ὁ ὑπηρέτης εἰς τὴν αὐλὴν, ἡ δὲ μαρκησία πλησιάσασα αὐτὸν, τὸν ἐθώπευσεν, εἰσήγαγε παίζουσα τοὺς λεπτοφυεῖς αὐτῆς δακτύλους ἐν τῇ χαίτη του προφέρουσα ταυτοχρόνως λόγους θωπευτικούς, αἵτινες διὰ τῆς γλυκειᾶς καὶ νεανικῆς φωνῆς αὐτῆς καθίσταντο τρυφερώτεροι. Ὅτε δὲ ὁ σύζυγός ἐμελλε νὰ ἱππεύσῃ, ἡ μαρκησία, ἐκείνος ὁ ἄγγελος ἀγνότητος, τῷ παρουσίαζε τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ὁ ταγματάρχης ἀπετύπωσε θερμὸν φίλημα. Καὶ καλπάζων ἀνεχώρησε.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐξήκολούθουν τὸ ταξιδίδιον μου σκεπτόμενος, ἀκουσίως, περὶ τοῦ χρίεντος ἐκείνου πλάσματος. Διὰ τὴν ἡ χρίεσσα εἰκὼν της, διὰ τὸ γελῶν σύμπλεγμα οὐτινος ἦτο τὸ κύριον πρόσωπον, μοι ἐνέπνεε πενθίμους σκέψεις; Διότι ἡ καρδίᾳ μου προησθάνετο τὸ μέλλον της.

Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν διελθὼν τὴν Ἑνετίαν, τὴν Λομβαρδίαν, τὰ Δουκάτα καὶ τὴν Τυρρηνίαν ἐπανῆλθον κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἐμαθὼν ὅτι ὁ μαρκήσιος T***, προαχθεὶς στρατηγός, μετετέθη ἐνταῦθα. Εὐθὺς ἀνεμνήσθην τῆς περικαλλοῦς συζύγου του, τῆς χαρίεσσης ἐκείνης γυναικὸς εἰς τὸ ἄνθος τῶν ἐτῶν της, ἡ ἀνάμνησις τῆς ὁποίας καὶ ἄκοντα μὲ ἐλύπησε, καὶ ἦτις πρὸ δύο ἐτῶν μοὶ ἐνεφανίσθη ἄνθη εἰς τὰς χειρὰς ἔχουσα καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὴν καρδίαν.

Ἀδυνατῶ νὰ σοὶ ἐκφράσω, φίλε μου, τὴν συγκίνησιν, τὴν ταραχὴν μάλιστα ἦτις μὲ κατέλαβεν ἐν τῇ ἀναμνήσει αὐτῆς. Μοὶ ἦτο ζήτη, καὶ ὅμως ἡ καρδίᾳ μου ἐπαλλεν ὥς εἰ ἔμελλον νὰ ἐπανιδῶ μίαν μου ἀδελφὴν. Εἶδον αὐτὴν παρὰ τῷ συζύγῳ της τόσῳ ἀγνῇ, ἄσπιλον, πλήρη πίστεως, ὥστε ἠγάπων αὐτὴν ὡς ἀδελφός, ἀφοῦ πᾶν ἄλλο αἰσθημα ἐλογιζόμην ἱεροσυλίαν.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐν Τουρίνῳ ἀρίζεως μοὶ ἐπληροφορήθην ποῦ κατέλυεν ὁ μαρκήσιος T***. Κατόκει ἐν τῷ μεγάλῳ περὶ τοῦ *** ὁδῷ Δόρα Γρόσκι. Μεταχχολικὴ ἦτο ἡ ἡμέρα ἐκείνη, διότι λεπτὴ πλὴν ἀδιάλειπτος ἐπιπτε βροχή. Ὅποις διαφορὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶδον τὴν μαρκησίαν Ἀδέλην· τότε ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ!

Εἰσελθὼν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ μαρκησίου, εὗρον αὐτὸ πολυτελῶς κεκοσμημένον· τὸ πᾶν ἐδήλου μεγάλην εὐπορίαν. Πλὴν ἄγνωστόν τι αἰσθημα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μοὶ κατεπάγωσε τὰ μέλη. Ἡ μαρκησία Ἀδελαΐς, ἡ φαιδρὰ καὶ γελέσση νεανὶς ἔγινε μεγάλη δέσποινα.

Εἰσέχθη εἰς τινὰ δωμάτιον μετὰ πολλῆς τῆς καλαισηθείας κεκοσμημένον· ἐκεῖ ἦτο ἡ οἰκοδέσποινα πρὸς ἣν ἀνηγγέλθην. Εὗρον αὐτὴν καθημένην ἐντὸς εὐρείας καθέδρας· πρὸ τῶν ποδῶν της ὥραον πρωτοετὲς βρέφος ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἐπαίξε μὲ χρυσὰ ψέλλια, ἅτινα ἡ μήτηρ ἀφῆρεσεν ἐκ τῶν βραχι-

όνων αὐτῆς ὅπως τὸ ἐπασχολήσῃ· μέλαιναν ἐφόρει ἐσθῆτα, ἐφαίνετο δὲ ἄλλοφρονουσα καὶ οὐδόλως περὶ τοῦ τέκνου της φροντίζουσα. Ἐν τῇ ὄψει αὐτῆς ἐνόμισα ὅτι ὠνευρεύμενη, διότι ἦτο κατισχνος· ἀξιοσημείωτος κατὰθλιψίς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ, ὥς εἰ ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ἡ ἄλλοτε τότῳ χαρίεσσα, ὑφίστατο ἄλγος ὅπερ ἐπεθύμει νὰ κρύψῃ ἀπὸ ξένα βλέμματα. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἄλλοτε ἐρυθρόν καὶ ὑπὸ ζωηρότητος ἀκτινοβολοῦν, ἔγινεν ὠχρότατον· τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχε πνέοντας ἀτονίαν καὶ μελαγχολίαν, τὰ χεῖλη οὐχὶ πλέον μειδιῶντα, ἀλλὰ συνεσφιγμένα· ἐν συντόμῳ ἅπαντα ἡ φυσιογνωμία της ἐξέφραζε καταθλιπτικὴν λύπην.

Ὡ! φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ κόμης ἐμπορούμενος ὑπὸ τοῦ ἄλγους ὅπερ εἰσέτι προὔξεναι ἐν τῇ ψυχῇ του ἡ δόλησις, ἐὰν ἔβλεπες τὴν τόσῳ περικαλλῇ ἐκείνην νέαν ἐν τῷ βραχεῖ διαστήματι δύο ἐτῶν οὕτω μεταβληθεῖσαν, θὰ συνεκινεῖσαι μέχρι δακρύων!

Μετὰ τὰς πρώτας προσήσεις, ἡ μαρκησία μοὶ ἔνευσε νὰ καθίσω, καὶ

— Ἄν δὲν σφάλλω, εἶπεν, ἐγνωρίσθημεν ἐν Γενούῃ, εἰς τὸ μικρὸν περιβόλιον, ὥραϊν τινὰ ἐαρινὴν ἡμέραν πρὸ δύο ἐτῶν.

— Τῶνόντι, κυρία μαρκησία, τῇ ἀπεκρίθην. Ἀριχθεὶς ἔκ τινος περιοδείας ἐν τῇ ἁνῶ καὶ τῇ κεντρικῇ Ἰταλίᾳ χθὲς, καὶ μαθὼν ὅτι κατοικεῖτε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα, ἔσπευσα ἵνα ἐλθὼν πληροφορηθῶ περὶ τῆς υγείας ὑμῶν τε καὶ τοῦ κυρίου μαρκησίου, τοῦ ἀγαθοῦ φίλου μου. Μετὰ μεγάλης ἔμαθον εὐχαριστήσεως μοὶ ὅτι προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν στρατηγοῦ.

Εἰς τὴν πεπρατήροσίν μου ταύτην, ὀλίγα ἀσήμαντοι λέξεις ἐξῆλθον τοῦ στόματός της, καὶ ψυχρὰ ἐξηκολούθησεν ἡ συνδιάλεξις ἡμῶν, διότι μεγάλους κατέβαλεν ἀγῶνας ὅπως εὐγενέστερον προσεχθῇ μοι. Προσεπάθησα νὰ μαντεύσω τίς ἄρα νὰ ἦτο ἡ αἰτία τῆς τόσῳ παραδόξου μεταβολῆς συμβάσης ἐν διαστήματι τόσῳ ὀλίγου χρόνου, πλὴν οὐδὲν κατώρ-
ωτα.

Ἡρώτησα αὐτὴν μήπως ἦτο ἀσθενής· μοι ἀπήντησεν ἀποφατικῶς, πλὴν εὐθὺς ψελλίζουσα προσέθηκεν ὅτι ἡσθάνετο ἀδυναμίαν, καὶ ἥλλαξεν ὀμιλίαν. Παρετήρησα τὸ βρέφος ἦτο εὐρωστον καὶ ὑγιές· οὐδεμία εἶδεν ἐκ τούτου ἀνησυχία ἡδύνατο νὰ προέλθῃ πρὸς τὴν μητέρα. Μήπως τοῦ χρόνου προϊόντος ὁ δεσποτικὸς καὶ ἀπότομος χαρακτήρ τοῦ στρατηγοῦ ἀπέβη σκληρότερος καὶ ἐθάρυνεν ἐπὶ μᾶλλον ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης κεφαλῆς;

Ἦλθεν ὁ μαρκήσιος. Προσενεγκὼν μοι μετὰ φιλικῆς στοργῆς τὴν χεῖρα προσέβη πρὸς τὴν σύζυγόν του ἥς τὸ μέτωπον ἡσπάσθη μετὰ τρυφερότητος καταπληξάσης με. Συνδιαλεγόμενος ἔπειτα μετ' ἐμοῦ ἠτιάζατο τὴν μαρκησίαν ἐπὶ ὑποχονδρία, ἐφάνη ἀχθόμενος κατὰ τῆς καθεστικῆς ζωῆς· ἦν ἐπιμόνως αὕτη διήγε, κατηράσθη τὰς στρατιωτικὰς ἀσχολίας ἕνεκα τῶν ὁποίων τότῃ συνεχῶς ἀπεχωρίζετο αὐτῆς, ἐν συνόψει δὲ τοσαύτας παρέσχεν αὐτῇ ἀποδείξεις ἐνδιαφέροντος ὥστε ἂν ποτε ἡ μαρκησία Ἀδελαΐς ἡδύνατο ν' ἀγαπήσῃ τὸν σύζυγόν της, ἀναμφιβόλως ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο ἡ πρὸς εὐχεστὴ ἐκπλήρωσιν τοιοῦτου καθήκοντος καταλληλοτέρα.

Ἡ τραχεῖα τοῦ γέροντος στρατιώτου συμπεριφορὰ γλυκυτέρα ἀποκαθίστατο ζῶντος μετ' αὐτῆς· ἔγινε τρυφερός καὶ πλήρους στοργῆς. Τὸ πᾶν, πρέπει νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, τὸ πᾶν μετεβλήθη ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκογενεῖᾳ. Ἡ μαρκησία δὲν ἦτο πλέον ἡ γυνὴ ἣν εἶδον εἰς ἐποχὴν οὐχὶ πολὺ ἀπέχουσιν· ὁ στρατηγὸς, ἀποβαλὼν τὸ τραχὺ τοῦ χερκατῆρός του, δὲν ἦτο πλέον ὁ πρῶτος ἄνθρωπος.

Συνδιαλεγόμενοι, εὐθὺς ἐξωκειώθημεν ἐπὶ μᾶλλον. Ὁ μαρκήσιος μετ' ὑπερηφάνειας μοι ἔδειξε τὸ βρέφος, μοι ὡμίλησε περὶ τῶν τέρψεων καὶ διασκεδάσεων αἱ συχνάκις παρῆχε πρὸς τὴν Ἀδέλῃν του, καὶ ἐν αἷς αὕτη ἔλαμπε καὶ ἐθαυμάζετο. Ταῦτα ἀκούουσα ἡ μαρκησία ἐμειδία μειδίμαχ σπαράττον τὴν καρδίαν μου.

Ἠγέρθη ἐπὶ τέλους, καὶ ἐνῶ ἀπηροχόμεν, ἀνηγέθη ὁ κόμης Αἰμίλιος Ζ***

ὕπασιπαιτῆς τοῦ στρατηγοῦ. Ἦτο ὠραῖος νέος, χαρίεις καὶ εὐγενής· τοὺς τρόπους. Εἰς τὸ ὄνομα ἐκείνο ἡ μαρκησία ὠχρίασεν, εἶτα ἐλαφρῶς ἡρυθρίασε τὰς παρειάς. Οὐδαὶς θὰ ἡννόει τοῦτο, ἀλλ' ἐγώ...

Δυστυχῆς γύναι! ἀνέκραξα καταβίνων τὰς κλίμακας.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ τυχαίως γενόμενος κάτοχος τοῦ μυστικοῦ τῆς πασχούσης ἐκείνης καρδίας. Ἡ μαρκησία ἡγάπησεν τὸν Αἰμίλιον, καὶ κατ' εὐτυχίαν ἀντηγαπᾶτο περ' αὐτοῦ. Ἡ εἰμαρμένη εἰτήγαγε τὸν νεαρὸν ἀξωματικὸν παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ ἐκείνῃ, περ' ἣ ἐξ ἀνάγκης ὤφειλεν ἐπὶ πολὺ νὰ μείνῃ καθ' ὅ εἰς τὴν τοῦ στρατηγοῦ ὑπηρεσίαν ἀφιερωμένος. Ἀμφότερα τοῦ ἔρωτος τὰ θύματα ἦσαν εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν τὰ πάθη ἀστραπηδὸν ἀνάπτουσι, καὶ πολὺ σπκνίως ἡ ἀρετὴ δύναται νὰ δεσπόσῃ τούτων. Οἱ νέοι ἐκεῖνοι ἔτρεμον συνεχῶς καὶ ὠχρίων ἐνώπιον τῆς σκληρᾶς σκέψεως τοῦ νὰ προδώσωσι τὸν πολὺν, τὸν σεβάσμιον καὶ φοβερὸν ἐκείνον γέροντα· ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἐζήσαν ἐν τῇ παλμῳδαίᾳ ἀγωνίᾳ τοῦ νὰ ἐκδηλώσωσιν ἢ ὅχι τὸν ἔρωτά των, δὲν ἐτόλμησαν οὐτε νὰ προσβλέψωσιν ἀλλήλους, διότι ἀμφοτέροι προησθάνοντο τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτοῦ· δυστυχίαν. Ἐντὸς ὀλίγου δυσθυμία καὶ σκυθρωπότης κατέλαβε τὸν κόμητα, ἡ δὲ μαρκησία ἔγινε κατηφὴς καὶ μελαγχολική· μία λέξις, ἐν βλέμμα, ἐν κίνημα δὲν ἤλθον ὅπως ταραξῶσι τὰς σκέψεις τῶν δύο ἐκείνων δυστυχῶν ὄντων ἐν ἐαυτοῖς συγκεντρωθέντων.

Μὴ θαυμάζης, ἀγαθέ μου φίλε, πῶς ἡ δυνήθηεν νὰ μάθω τὰ ἰδιαιτέρη ταῦτα συμβάντα· πολλὰ μεταγενέστερα περιεστικὰ τὰ ἔφερον εἰς γνῶσίν μου.

Ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἦτο πράγματι ἔρως ἀγνόητος, πρὸς αὐτὸν δὲ ὁ μὲν κόμης ἀντέτασσε τὴν ἰσχὺν, ἡ δὲ μαρκησία τὴν ἐγκαρτέρησιν. Πλὴν ἡ χαρὰ ἀπέπτυσεν ἐκ τῆς καρδίας τῆς γελοέσεως γυναικός· αὕτη δὲν ἔμελε πλέον, τὰ ἄνθη οὐδὲν δι' αὐτὴν εἶχον ἐλκυστικόν· ὄνειρα φρικτὰ ἐτάρασσον αὐτὴν, καὶ συνεχῶς εὐ-

πὺς ὕψου πρὸς τὸν Θεόν, βοήθειαν καὶ
χρυστάσιν ἐπικαλουμένη.

Ὁ κόμης Ζ*** εἶχεν εὐγενῆ καὶ εὐ-
λακρὴν καρδίαν· ἡγάπα τὴν μαρκησίαν
Ἀδελαΐδα, διότι ὁ ἔρωσ δὲν ἐξαπτάται
παρ' ἡμῶν, οὔτε δυνάμεθα κατὰ βούλη-
σιν νὰ τὸν διευθύνωμεν· ἡγάπα αὐτὴν
ἐγκαταλειπόμενος καὶ ἀγνοῶν ποῦ θὰ τὸν
ἔστυρεν ὁ ἔρωσ· οὕτως· ὑπέφερε σιγῶν καὶ
ἐκουσίως, διότι ἠνόησε τὴν μαρκησίαν,
καὶ τὴν ἡγάπα μὲ αἰσθημα ἁγνοῦ καὶ
τιμίου ἔρωτος. Ἐτρεψε νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν
ἔρωτά του, διότι ὁ ἔρωσ οὗτος ἦτο ἔγ-
κλημα πρὸς τὸν στρατηγὸν, οὗ τινος ἡ
πολιὰ ἀπῆτει σεβασμὸν.

Οὐχ ἦτσον καθ' ἐλάστην ἔβλεπον ἀλ-
λήλους, συνεχῶς δὲ ἔμενον μόνοι, καὶ αἱ
δυνάμεις τῆς δυστυχοῦς μαρκησίας ἐξη-
πλοῦντο ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ πάλῃ μεταξὺ
ἔρωτος καὶ καθήκοντος. Ἐσπέραν τινὰ
καθ' ἣν ὁ μαρκησίος εἶχεν ἐξέλθῃ τῆς
οἰκίας, ὁ ὑπρέτης ἀνήγγειλε τὸν κό-
μητα Ἐμίλιον. Εἰσελθὼν καὶ χειρετήσας
ὁ νεαρὸς ἀξιώματικὸς ἐκίθησε, κατὰ πρὸς-
κλήσιν τῆς μαρκησίας, πρὸς τὸ ἀντικεί-
μενον τῆς ἐστίας μέρος, παρ' ἣ αὕτη ἐκά-
θητο μετὰ τοῦ τέκνου τῆς. Ὁ κόμης ἤ-
θελε νὰ ὁμιλήσῃ, πλὴν αἱ λέξεις ἀπέ-
πνεον ἐπὶ τῶν χειλέων του. Κάτωχρος
ἔτρεμεν ἐνώπιον τῆς ἁγνῆς ἐλείνης μάρ-
τυρος ἥτις ἔθλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
τὸ βρέφος, ὥστε θέλουσα νὰ θωρηκίσῃ
ἐκυτὴν, καὶ δὲν ἤθάνετο τὴν ἰσχὺν τοῦ
νὰ συναντήσῃ τὰ βλέμματα τῆς μαρ-
κησίας.

Ἀδυνατῶ νὰ φαντασθῶ τί συνέβαινε
κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐν τῇ καρδίᾳ
τῆς νεαρᾶς γυναικὸς· ἴσως καὶ αὕτη αὐτῇ
τὸ ἠγνόει. Πλὴν στραφεῖσα βραδέως πρὸς
τὸν κόμητα, μὲ τὸ μέτωπον ἐξαστρά-
πτον ὑπὸ ἀπεριγράπτου αἴγλης ἀγνόη-
τος, διὰ τοῦ ἀγίου τοῦ πόνου μεγαλείου
καὶ ὅλη γαλήνιος καὶ ἐγκαρτερούσα οὐ-
κ ἐδύνατο διέρρηξαι τὴν σιγὴν.

—Κόμη Ἐμίλιε . . . μὲ ἀγαπᾶτε· καὶ
ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ . . .

Εἰς τὴν ἀπρασδόκητον ταύτην ἐκφρα-
σὴν ὁ νεαρὸς ἀξιώματικὸς πρῶτον ἐτα-
ζακ. ΑΝΘ. ΕΤΟΣ Α΄.

ράχθη ὡς ἀπὸ βαθείως ὕπνου ἐξεγαιρό-
μενος, ἔπειτα ἐκ βάθους καρδίας ἐξέ-
πεμψεν ἀναφώνησιν εὐδαιμονίας καὶ θάμ-
βους.

Εὐθὺς ὅμως ἡ μαρκησία ἐξηκολούθησε.

—Πρέπει ν' ἀπομακρυνθῇτε ἐντεῦθεν·
διότι, βλέπετε, ἡ εἰμωμένη μου θέλει ἵνα
ὅλην ἐμαυτὴν θυσιάσω εἰς τὰ συζυγικά
καὶ μητρικά καθήκοντά μου. Εἶναι ἀνάγκη,
ἐπικαταλείβων, ν' ἀναχωρήσῃτε, διότι ἐὰν
μείνητε θ' ἀποθάνω.

—Ἀδελφε! . . . ἀνέκραξεν ὁ κόμης
μετὰ τρεμούσας φωνῆς· νὰ σὰς ἐγκα-
ταλείψω . . . νὰ μὴ σὰς ἴδω πλέον! . .

—Δὲν γίνεται ἄλλως; πῶς, διέκοψεν
αὐτὸν ἡ μαρκησία, ὀφείλετε ν' ἀναχω-
ρήσῃτε, σὰς παρακαλῶ . . .

—Ἀφοῦ λοιπὸν τὸ ἐπιθυμῆτε, ὑπο-
τάσσομαι, ἀπεκρίθη ὁ ὑπασπιστὴς ἐν ἀ-
πειπιστικῇ λύπῃ.

—Ναί, Ἐμίλιε, ὅσον τάχιον θ' ἀπο-
μακρυνθῇτε ἀπ' ἐμοῦ, ἐξηκολούθησεν ἡ
μαρκησία, διότι εἴθε ἐντιμὸς καὶ εὐγε-
νὴς ἀνὴρ. Ἐκ κακῆς δι' ἐμὲ μοίρας προ-
ῆλθεν ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ μου ἔλευσις ὁμῶν,
διότι, πλὴν τοῦ πολιοῦ γέροντος τοῦ ἐξ-
αγαγόντος με ἐκ τοῦ μοναστηρίου, οὐ-
δένα ἄλλιν ἐγνώριζον. Σεῖ μοι σπεκκα-
λύψατε νέαν ζωὴν, ἐν τῇ καρδίᾳ μου
διηγεῖσθε αἰσθήματα ἀγνωστά μοι, ἀλλ'
ἀπώλεσθ τὴν ἡμερίαν τῆς ψυχῆς μου,
καὶ κατ' οὐδένα τρόπον εὐρίσκω γαλή-
νην· ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μελαγχολι-
κώτερα καθίσταμαι, διπλοασιάζεται ἐν ἐ-
μοὶ ἡ ἐνδόμυχος ταραχὴ, ἡ καρδία μου
ἐξογκοῦται, τὸ αἷμα σταματᾷ ἐντὸς τῶν
φλεβῶν μου· πάντα δὲ ταῦτα εἰσὶν ἀπο-
δείξεις ὅτι σὰς ἀγαπῶ, καὶ φοβοῦμαι τὸν
μοιραῖον τοῦτον ἔρωτα.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ κόμης, μετὰ
θάμβους θεωρῶν τὴν μαρκησίαν, ἔκλαιε.

—Κλαίετε; ὑπέλαβεν ἡ αὐτῆς γυνή·
ἴτω· εἶναι χρεῖα ἵνα ἐγὼ, ἀγνοοῦσα καὶ
τί ἐστὶ πάθημα, διδάξω ὑμᾶς τὴν ἐν
τῷ πόνῳ ἐγκαρτέρησιν; Ἀναχωρήσατε!
ὁ Θεὸς ὥρισεν εἰς ἕκαστον ἡμῶν τὸ πε-
πωμένον του, καὶ οὐδεὶς ἔχει δι-
κaiώμα νὰ μεταβάλλῃ αὐτό! Ὁ Θεὸς μὲ

ἔθεσε πλησίον γέροντος ἵνα τὸν ἀγαπῶ ὡς θυγάτηρ, καὶ τὸν σέβωμαι ὡς πατέρα· ὡς ἐκ τούτου τὸν βίον μου ὅλον θέλω ν' ἀφιερῶσώ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθικόντων μου. Οὐχ' ἦσσαν θ' ἀναμνησκώμην ὑμῶν ὡς γλυκεὸς τινὸς ὀράματος, τὴν μνήμην τοῦ ὁποίου ἄνευ ἐλέγχων δύναμαι νὰ διαφυλάττω. Δέχθητι ὅθεν τὸν ἀποχαιρετισμόν μου ὡς προσερχόμενον παρὰ τῆς προσφιλεστέρας ἀδελφῆς σας.

—Ναί, χαίρετε, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης ἀπομάσσων τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ ρεύσαντα δάκρυα· εἰσθε ἄγγελος ἀγνόητος καὶ εἰλικρινείας. Σὰς ἀγαπῶ, Ἀδελαίς, σὰς ἀγαπῶ. ὁ δὲ ἔρω; οὗτος θ' ἀνυψώσει τὴν ψυχὴν μου, θὰ μ' ἐνισχύσει κατὰ τὰς σκληρὰς δοκιμασίας, αἱ δὲ Θεὸς μοι ἐπιυλάσσει ἐν τῷ μονήρει βίῳ μου· τὸ ὄνομα καὶ ἡ ἀνάμνησις ὑμῶν πάντοτε μετ' ἐμοῦ θέλουσιν εἶσθαι, καὶ ἀπὸ παντὸς θὰ μὲ σώσωσι κινδύνου ὡς αἱ πτέρυγες τοῦ φύλακος ἀγγέλου. Αὖριον θ' ἀναχωρήσω καὶ θὰ ὑπάγω μακρὰν ἀπ' ἐδῶ· θὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ τάγμα μου. Ὁ Θεὸς ἀναμφιβόλως θ' ἀποδώσει ὑμῖν τὴν γαλήνην παρὰ τῷ στρατηγῷ καὶ τῷ ἀδῶφ τέκνῳ σας. Ἰσως μὲ λησμονήσητε, ἢ μ' ἐνθυμῆσθε μόλις ὡς φίλη, πλὴν ἐγὼ θὰ σὰς ἀγαπῶ ἐν ὅλῃ τῇ παραφορᾷ τῆς ψυχῆς μου καὶ θὰ ἐπιείρομαι ὅτι ἡγαπήθη ἐν ὑπὸ καρδίᾳ τόσῳ εὐγενοῦς καὶ ἀγνῆς.

—Ἀγαπᾶτε με, ναί, ἀγαπᾶτε με ὡς ἀγαπῶσι τοὺς δυστυχεῖς, . . .

—Τὴν χεῖρά σας, Ἀδελαίς, εἰς τεκμήριον ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ἀναμνήσεως. Τίς οἶδεν ἂν ποτε ἐπανιδώμεν ἀλλήλους!

—Ἐάν ὅχι ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦλάχιστον εἰς τὸν οὐρανόν, ἀπεκρίθη ἡ μαρκησία ἐγειρομένη, καὶ βραδέως τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ κόμῃ.

Οὗτος ἤρπασεν αὐτὴν καὶ ἐπετύπωσε θερμώτατον φίλημα, ἔπειτα

—Χαίρετε, ἀνέκραζεν ἀναχωρῶν, χαίρετε! . . .

—Ἄς ἐπανέλθωμεν, φίλε μου, εἰς τὴν πλατεῖαν, προστέθηκεν ὁ κόμης Οὐβέρτης· δικαίωσιν τὴν διήγησιν αὐτοῦ. ἤρχισεν

ἤδη ἡ τρίτη πράξις. Ἐχάσαμεν τὸν χορὸν ἔπειτα ἐξακολουθῶ τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν.

—Καὶ διατί δὲν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴν τώρα; ἠρώτησε με προθυμίας ὁ κύριος Φιορέλλης. Τί μὲ μάλει διὰ τὴν τρίτην πράξιν;

—Κατὰ τὴν πράξιν ταύτην κυρίαρχω ἀνάγκην νὰ κίμω παρατηρήσεις νὰς ὡς πρὸς τὴν ἐν λόγῳ κυρίαν· ὑπόνοιαν τινα, ἣν καὶ φοβοῦμαι νὰ ἐπιβεβαιώσω, οὐχ ἦσσαν ἤθελον νὰ βεβαιώσω.

—Λοιπὸν πράττω ὡς θέλετε. Θὰ ἀληθῶ καὶ ἐγὼ τῆς περιστάσεως ὥπως παρατηρήσω τὴν κυρίαν ἐκείνην ἥτις ὡς τῆς ἀφηγήσεώς σου ἐπὶ μᾶλλον διήγησιν τὸ ἐνδιαφέρον μου.

Καὶ ἀμφότεροι εἰσῆλθον εἰς τὴν πλάνην.

Μετὰ τὴν πράστασιν, ὁ κύριος Φιορέλλης ἐξερχόμενος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου πρῶτος ἐστρεψε τὸν λόγον περὶ τῆς κητίας Σ.***.

—ὦ! πόσον, φίλε μου, πόσον δυστυχὴς καὶ βαρυκαλοῦσα μοὶ ἐφάνη κατὰ τελευταίαν πράξις. Κατὰ τὴν μονήρην μάλιστα τοῦ Στανκάρ ἐνόμισα ὅτι ὀλίγον ἐλυποθῆμην, ἐνῶ τὸ πρόσσωπον γέροντος στρατηγοῦ φορικῶδως ἐσκοτίσθη. Ἢ αὐτυχὴς ἐκείνη γυνὴ οὐδὲ πρὸς στιγμὴν διέφυγε τὰ βλέμματά μου· ἐπὶ μάλιστα ὠχρίασεν ἐὰν τοῦτο ἦτο δυνατόν. Φοβόμην ὅτι ἡ λεία τρόμος ἐφάνετο καταλαβὼν αὐτῆς· τὸ σῶμα αἱ δὲ χεῖρες τῆς ἦσαν νημενέαι ὡς ἂν ἤθελε νὰ δετθῇ.

—Τωρόντι τὰς αὐτὰς καὶ ἐγὼ ἐκ παρατηρήσεως. Δυστυχὴς! πόσον ὑποφάνη. Ἢ ὑπόνοιά μου ἐπὶ μᾶλλον εἰς θετικὰ μεταβάλλεται. . . Σκληρὰ ὑφίσταται μακρὸν, ἀπεριγράπτους βασάνους. . . Ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὸ ἔθνηκον καφετερίδιον· διότι ἡ νυκτερινὴ αὐρα εἶναι ψυχρὰ· δὲ ἐν ἀνέσει θὰ ἐξακολουθήσω τὴν γῆσιν μου.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑ

(Ἐπεται τὸ τέλος)